

SCAN-ELFELT FORLAG

Hans Elfelt Bonnesen, Birkebakken 25, 3460 Birkerød, tlf. 45812369, e-mail: hans.elfelt@me.com
+++++

Lidt om bøger:

Som flere af lokalafdelingens medlemmer ved, har OZ5RB, Hans Elfelt Bonnesen ud over at holde foredrag skrevet adskillige bøger. To har direkte interesse for radioamatører, medens andre har almen teknologisk interesse eller mere historisk interesse – centreret om anden verdenskrig.

I tidens løb er det blevet til syv bøger, hvoraf fem er udkommet på frie forlag, medens to har en så begrænset interesse for almindelige læsere, at det ikke har været muligt at finde et interesseret forlag, hvorfor de er udgivet på eget forlag.

Nedenfor kommenterer OZ5RB sine bøger og fortæller lidt om indholdet.

Alle bøger er tilgængelige på danske biblioteker og er på nær een trukket tilbage fra det oprindelige forlag og sælges nu direkte fra Scan Elfelt forlag.

Kronologisk er bøgerne udkommet således:

- 1) *"Gassen brænder"*, Forlaget Vistoft, 1979
- 2) *"Den hemmelige Sender"*, (sammen med Ole Schelde), Forlaget Rostra, 1987, i forbindelse hermed er der produceret en DVD " Eftersøgningen".
- 3) *"Hemmelig dansk radiotjeneste under 2. Verdenskrig"*, Borgens Forlag, 1992
- 4) *"Med Fup og Faldskærm"*, Lennart Webers Forlag, 2014
- 5) *"Radioen der forsvandt i Madum Sø"*, Scan-Elfelt Forlag, 2014
- 6) *"Sovjet bag Forhænget"*, Forlaget Nautilus, 2010
oversættelse fra W.L. White: "Report on the Russians".
- 7) *"Hitlers hvide Vinger"*, Scan-Elfelt Forlag, 2016
oversættelse fra Marc Augier (Saint-Loup): " Les Voiliers fantômes d'Hitler"

1) Den første bog "Gassen Brænder" er blevet til på opfordring af journalist Torgny Møller, som ganske enkelt bad mig holde op med at skrive læserbreve om biogas og i stedet samle alle mine observationer i en bog på hans forlag. "Gassen brænder" udkom i 1979 i forbindelse med Torgny Møllers egen bog om vindkraftens muligheder i Danmark. På bagflappen i "Vinden Vender" skrev Torgny Møller følgende tekst, som i dag må få det til løbe koldt op og ned ad ryggen på direktionen hos Vestas og Siemens Windpower.

Teksten lyder.

'..... "Vinden Vender" er også beretningen om, hvordan elselskaber, politikere og storindustri sammen har sikret sig, at vindmøller ikke får lov til at stille sig i vejen for atomkraften, uanset hvor store samfundsmæssige muligheder vinden rummer. -- Det sikres gennem tilbageholdelse af oplysninger, industrien faste greb om den "uafhængige" forskning, udrensning af forskere, der ikke vil lyve, og sabotage af seriøse vindkraftprojekter."

Uden at spille bagklog, må man i dag undre sig over, at vindkraft i den grad blev ugleset i den standende energidiskussion.

I "Gassen Brænder" indgik der på bogens 89 sider snesevis af løsningsmodeller for etablering af biogasanlæg. Først 37 år senere er der for alvor kommet gang i etablering af virkelig

ydedygtige biogasanlæg, hvor overskudsgassen efter rensning kan ledes ind i vort generelle naturgasnet.

Som en af løsningsmodellerne beskæftigede man sig for 32 år siden med indhøstning af tang ved vore kyster .

I en undersøgelse fra april 1978 regnes der med 30.000 ha brugbart areal eller ca. 300 km² udlagt til tanghøstning i et 100 m bredt bælte ved halvdelen af alle danske kyster (1km² = 100ha). Ved to indhøstninger hver sommer vil der uden af påvirke tangvæksten kunne skaffes 8,6 t/ha organisk tørstof pr. år svarende til 258.000 ton organisk tørstof. De opnåede forsøgsmålinger er udført den 27. april 1979 af LLO (Landinspektørernes Luft Opmåling) over et 9 km langt kystareal i Stege Bugt. Her er der foretaget 11 optagelser fra luften om formiddagen, hvor man klart kan se tangansamlingerne på havets overflade og under havoverfladen. Optagelserne, der er foretaget med et Wild kamera og filmmateriale i format 25 x 25 cm, strækker sig over ca. 9 km fra den vestlige side af Kalvehave Havn til Kindvig nord, og viste i øvrigt, at der nord for Kindvig fandtes områder med mere end 300 meter kompakte tang ansamlinger.

Luftfotoграфи af tangbevoksning i Præstø Fjord april 1979.

"Gassen Brænder" blev aldrig anmeldt nogetsteds, men fik en hel bagsides omtale i BT da bogen udkom.

+++++

2) "Den hemmelige Sender" opstod som et biprojekt til en eftersøgning i Madum Sø efter en forsvunden engelsk CW-transceiver.

Tanken om en eftersøgning opstod da jeg med interesse læste Jørgen Hæstrups bog "Kontakt med England" fra 1954, hvor der på side 219 står:

command was actually given and „Margarine“ [Aage Møller Christensen] followed immediately. „Tripe“ landed alright but „Margarine“ went into the water of Madum Lake some 60 feet from the shore . . the wireless sets were despatched but the whole parcel fell right in the middle of the lake and disappeared — probably for good . . A terrible pity with the W. T.sets. Again „Lamp“ [Kaj Lund] is without means of communication . . I have now asked „Napkin“ to build him a set“. Her er en del af forklaringen paa de talrige forespørgsler fra engelsk side om, hvornaar den nye telegrafist kommer i gang, og her er samtidig den endelige løsning paa hele

På dansk lyder det:

Tripe landed ok, men Margarine faldt i Madums Sø cirka 20 meter fra bredden... radiosenderne blev udkastet men

... hele pakken faldt ned midt i Madum Sø, hvor den forsvandt - rimeligvis for evigt.

Dette udsagn fik jeg bekræftet ved et møde med manden, der havde skrevet det, nemlig nedkastningschefen Flemming B.Muus. På spørgsmålet, om radioen nogensinde var blevet fundet svarede han nej, og da jeg sagde, at jeg ville forsøge at finde den, nikkede han interesseret og ønskede mig held og lykke.

Herefter startede 2 års eftersøgning med brevskrivninger osv osv . Man må betænke, at internettet ikke eksisterede den gang. Var man heldig havde man fax, men langt fra alle.

En del af arbejdet måtte foregå ved, at jeg benyttede ekstratid ved forretningsmæssige møder i England, respektiv udskød min hjemrejse for derovre at møde SOE-folk.

Under dette lange forarbejde blev jeg kontaktet af min bysfælle folkeskolelæreren og filmdokumentaristen Ole Schelde, der spurgte, om han måtte være med og fotodokumentere hele eftersøgningen.

Den blev derfor dokumenteret med et dia-show med titlen "Eftersøgningen".

Dette diashow med synkroniseret lyd er siden overført til en DVD.

Da alt var færdigt foreslog Ole Schelde, at vi sammen skulle udgive hele eftersøgningen og de tilknyttede oplevelser som en ungdomsbog.

++++

Dette blev starten på bogen "Den hemmelige Sender", som udkom i 1987 på forlaget Rostra.

Under manuskriptudformningen blev det os klart, at Ole Schelde og jeg, der var næsten jævnaldrende, begge havde boet i København i de sidste år af 2. verdenskrig.

Vores oplevelser var delvis sammenfaldende, men dog med et helt forskelligt persongalleri idet vi dog begge var skilsmisbørn og boede med en enlig mor.

Hurtigt blev vi enige om at samskrive vores to personer til en person 'Viggo', der så oplevede det, som en 12 årig københavnerdreng var udsat for i 1944/45.

For at kæde begivenhederne ved Madum Sø ind, fandt vi på at denne Viggo skulle tage på sommerferie hos en lægeonkel i Skørping, der ligger tæt ved Madum Sø.

Både Ole Schelde og jeg havde faktisk jyske oplevelser.

Han havde vitterlig været på sommerferie hos en læge i Hals og kunne på basis heraf erindre mange ting fra sit ophold i Jylland i besættelsessomrene 1944/45.

Jeg var flyttet til Nibe i 1946 og kunne med fuld sikkerhed huske, hvordan fattige husmænd levede på den tid.

En samskrivning kom nu også på tale her, idet vi opfandt én person 'Jens' som søn af en stedlig landmand.

Hermed var persongalleriet komplet, det vi kunne lade Viggo fra København og Jens fra Hellum – uden for Skørping – møde hinanden og gå på oplevelser --- og blandt andet opleve nedkastningen af radioen ved Madum Sø. Med fuldt overlæg blev hele bogens tone lagt frem i en lidt ungdommelig, men også naiv fortælleform, hvilket blev tydeliggjort ved en ordliste, som ville give en nutidig læser en forklaring på ord og begreber knyttet til tidsånden.

Hermed var 1. del af bogen oplæg komplet.

Del to af bogen kunne nu ganske enkelt blive en beskrivelse af, hvordan de to fiktive personer 40 år senere sammen oplever eftersøgningen af radioen med alle dens fantastiske oplevelser med dykkere og stedlige personer omkring Madum Sø, som mere eller mindre ufrivilligt drages ind i eftersøgningen.

Denne anden del af "Den hemmelige Sender" kunne let dokumenteres ved hjælp af de tæt ved 2000 Kodachrome dias, som Ole Schelde optog sammen med timers lydoptagelse. De mange dias blev efter sortering og udvælgelse begrænset til 320 dias der under projektionen blev ledsaget med fuldsynkroniseret lyd.

"Den hemmelige Sender" udkom som sagt i 1987 på Rostras forlag og var efter et par år udsolgt. Den fik en fin anmeldelse i JyllandsPosten, men ingen andre aviser viste den nogen interesse. Som noget specielt blev den udgivet under pseudonymet Jens Fræer, idet to personer – ifølge de daværende biblioteksregler – ikke kunne stå som udgivere/forfattere. Dens fremkomst medførte dog, ud over at den snart blev udsolgt, - noget uventet.

++++++

3) "Hemmelig Dansk Radiotjeneste under 2. verdenskrig"

Kort efter at "Den Hemmelige Sender" var kommet på markedet, blev jeg kontaktet af den berømte modstandsdame "Lotte" med efternavnet Bonnesen (hun var aldeles ikke – skønt navnesammenfaldet – i familie med mig). Hun mente imidlertid, at med den viden jeg havde dokumenteret i "Den hemmelige Sender", så var tiden kommet til at skrive den rigtige faktuelle bog om den danske radiojeneste, og hun henviste til, at der allerede forelå ca. 10 stk A4 papir benævnt ruteprojektet

Mere end to års arbejde blev der nu kastet i den nye bog, hvis redigering og indsamling af oplysninger på mange måder var sidste ud kald, idet de endnu levende radiofolk var ældre herrer, som ikke rigt og kunne huske, hvad der egentlig var sket. Mange huskede ligefrem aldeles forkert.

Til gengæld kunne afprøvningen af den berømte "Telefonbog" overlades til virkelig kompetente radioamatører, ligeledes var det muligt at mødes med 20-30 forskellige fagfolk indenfor telekommunikation i Danmark under 2. verdenskrig.

Medvirkende ved tilblivelsen af denne bog var der det meget generende, at "Lotte" var uhyre interesseret og ustandselig ringede og spurgte, om jeg havde det eller det med.

Meget tilhørte det, man kalder myter, og gamle modstandsfolk er MEGET omhyggelige med at myterne kommer med, selv om de er skrup-forkerte.

Jeg fik til sidst et meget dårligt forhold til denne entreprenante dame, som oven i købet hvad jeg ikke vidste, var persona non grata i Frihedsfondens Forlag. Hun havde dog på grund af sin umådelige pågåenhed sikret, at bogen blev støttet af andre fonde og endelig kom ud den 23. april 1992. Resultatet blev paradoksalt nok, at Frihedsmuseet aldrig satte bogen til salg. For ikke at skuffe den alvorligt kræftsige Lotte fjøede jeg hende, og kunne en af de sidste dage hun levede vise hende forsiden, og derefter tage hjem og rette alt det horrible sludder som hun ønskede skulle med.

En af de mest standhaftige myter om "telefonbogen" er, at hver gang den omtales af en journalist siges det, at den blev sendt til England og efterlavet derovre, ja endog nedkastet andre steder i verden til modstandsfolk. Man må tro, at der på journalisthøjskolen undervises i denne myte, som er og bliver en myte, ja der foreligger helt klare telegrammer mellem England og Danmark, der forklarer, at man aldrig kom til at prøve det eksemplar, man sendte derover, fordi de havde 240 volt i stikkontakterne og ikke 220 volt, som vi havde herhjemme den gang.

Yderligere var der, da "Telefonbogen" endelig kom til England, blevet udsendt et dekret om, at videreudvikling af nye "clandestine radioer" var indstillet. Alene af den grund kom den aldrig til overvejelse i England, selv om man til sidst kunne afprøve den og påvise en del fejl, blandt andet stor følsomhed for regn/fugt og manglende "tropicalisation". Alt sammen facts der fremgår af telegrammer fra England til den danske modstandsbevægelse.

Den omsiggribende interesse for "Telefonbogen" medførte i øvrigt, at en gruppe radioamatører gik i gang med at fremstille replikaer af "Telefonbogen" efter et krav fra

besøgende på Frihedsmuseet. Her harcelleredes der over, at når denne danskbyggede radio var så fænomenal, som det blev sagt, var det mærkeligt, at den ikke blev anvendt på Frihedsmuseet.

Disse udsagn blev accepteret, men samtidig måtte det erkendes, at "Telefonbogen" overhovedet ikke kunne indsættes som en normal kommunikations radio af i dag.

Til trods for at bogen "Hemmelig Dansk radiotjeneste under 2. Verdenskrig" har 38 år på bagen, og aldrig er blevet anmeldt i nogen avis, sælger den stadig godt, rimeligvis fordi den bliver brugt som reference i alle nyere bøger om besættelsestiden.

++++

4) "Med Fup og Faldskærm" blev til virkelighed, hovedsagelig fordi førromtalte Lotte Bonnesen fastholdt, at når der var skrevet så meget om forskellige modstandsfolk, virkede det mærkvædigt, at den kendte "whistle-blower" inden for Rigspolitiet overpolitibetjent Roland Olsen ikke havde fået sat sig et minde.

Inden sin død havde Lotte Bonnesen fået smuglet en komplet fotokopi ud fra Rigsarkivet med det formål, at en eller anden -- i dette tilfælde undertegnede kunne omsætte hele dette vældige dagbogsmateriale til en bog.

Da dagbogen var skrevet på absolut korrekt dansk, og med perfekt tegnsætning fandt jeg, at der kun var grund til at omskrive bogen med moderne retskrivning.

Til forskel fra andre beretninger fra SOE-træningen i England hvor alle geografiske steder er sløret, fremstår denne dagbog med alle navne på byer og personer.

Trods den smukke udførelse og de mange interessante billeder blev bogen langt fra en succes. Medvirkende var nok, at Flemming B. Muus allerede i en af sine tidligere bøger havde medtaget meget af stoffet, og at de resterende geografiske og personlige registreringer om V-1 bombers nedstyrtning, ikke gjorde bogen overældende interessant.

Det afsluttende kapitel, der beskriver hvordan Roland Olsen i årene efter krigen gjorde sig grundig upopulær inden for politiet, burde nok have tiltrukket sig en vis interesse. I virkeligheden opstillede han et arkiv over politifolk, der under krigen havde udvist alt for stor interesse for arrestationen af frihedskæmpere, ja en politimand havde endog skudt en af disse.

Disse afsløringer faldt bestemt ikke i god jord inden for politiet, og man gik så vidt som at ekskludere Roland Olsen fra politiforeningen, med den yderligere bemærkning, at hvis han ikke slettede sit arkiv, ville man få ham afskediget uden pension. Med denne trusel hængende over sit hoved bøjede Roland Olsen sig, men var til sine sidste dage en knækket mand.

Bogen blev desværre ikke omtalt et eneste sted og salget er gået så meget i stå, at den i dag udbydes som e-bog. Man kan kun gisne om, at man inden for Politiet har set med meget ublide øjne på disse afsløringer

++++

5) "Radioen der forsvandt i Madum Sø" blev udarbejdet som 2. oplag af "Den Hemmelige Sender". Der var flere årsager til, at denne bog så dagens lys.

For det første var bogen udsolgt, hvilket medførte, at læsere måtte gå på biblioteket eller finde den antikvarisk.

Før det andet, var der ingen illustrationer i bogen.

For det tredje var der passager i bogen med chauvinistiske udtalelser om den jyske befolkning.

Da alle tidligere trykplader var forsvundet, måtte bogen indlæses ved optical character recognition, hvilket til gengæld gjorde det lettere at ændre tekstafsnit og indsættelse af billeder.

I modsætning til alle andre præsentationer af forlagets bøger fandt denne sted på Arden Kulturcenter, hvor op mod 50 borgere fra lokalområdet var mødt op .

Dem smukke omtale i nord og midtjyske aviser har gjort sit til, at omkring halvdelen af oplaget er blevet solgt. I Års er man således overbevist om, at en stedlig nu afdød læge optræder meget livagtigt i bogen, til trods for, at netop denne læge fandtes i Nibe.

På lokalt hold har der været diskussioner vedrørende dette egentlig ret ligegyldige emne.

Bogens teknologiske afsnit – med flyvning med Halifax fly fra Tempsford airfield i England til Madum Sø – er derimod gengivet med stor teknisk akkuratess og med hjælp fra RAF-folk, og historiske manualer.

På Tempsford Airfield, hvorfra alle flyvninger mod Danmark foregik, var denne historiske bygning kaldet "The Barn" stadig bevaret den 6 marts 2009 hvor jeg besøgte stedet.

Det var i denne bygning ,at alle faldskærmsagenter blev iklædt deres nøjagtige danske tøj , undertøj mærket "Henriques & Løvengren", habitter mærket "Julius Kopp" og sko af mæket "Wedela", i lommerne "Morton cigaretter, danske penge og rationeringsmærker ---- og til slut de specielle dragter mded gummihjelme som man bar ved udspringet med faldskærm.

++++++

På de fire næste sider bringes et udsnit fra bogen, hvor det beskrives nøjagtigt, hvad der foregik om aftenen den 25 juli 1943 på dette sted.

engelske sommeraften. Allerede i BBC's udsendelse kl. 18.30 var der givet besked til modtageholdet i Danmark. Det var sket ved, at man brugte de sædvanlige kodede hilsner, i dette tilfælde ordene »Hilsen til Flemming«. I timerne mellem kl. 18.30 og kl. 20.30 foregik de sidste undersøgelser vedrørende vejret i Danmark og vejret på strækningen. Ydermere blev det tyske luftforsvar kontrolleret for særlig aktivitet over Danmark. Beslutningen om at iværksætte operationen »Table Margarine« blev truffet inde i London i SOE's hovedkvarter, hvor alle efterretningstrådene samledes. Hvis alt var i orden, ville meddelelsen blive givet til BBC: Gentag venligst følgende hilsener, hvorefter hilsenen til blandt andre »Flemming« ville blive nævnt. På flyvepladsen i Tempsford afventede man nu denne klarmelding direkte over BBC. Kl. 20.45 spidsede man ører ved radioen på Tempsford flyvepladsen og hørte klart og tydeligt BBC's besked. Alt var nu klart til afgang. De to faldskærmsagenter kravlede ombord i en lille brunmalet varevogn og begav sig af sted på den lange ringvej, som omgav hele Tempsford flyveplads. Efter en køretur på ca. 10 minutter sagtnede bilen farten og drejede ind på en standplads, hvor en række Halifax-fly ventede. Overalt sås soldater gøre fly klar til nattens operationer, flyvninger til Norge, til Polen, til Holland og til Frankrig. Overalt ventede man i spænding på at modtage forsyninger eller som i vort tilfælde forsyninger og faldskærmsfolk. En flyverofficer trådte nu frem af halvmørket under den nærmeste Halifax-maskine, der var mærket DG 253. På siderne af flyet var det kendte Royal Air Force-mærke anbragt.

Foran mærket stod flyets kaldesignal F for Freddie, og bag mærket de to bogstaver NP, hvilket betød 138. eskadrille, den ene af de to SOE-eskadriller, den der også blev kaldt måneskinseskadrillen. Officeren var flyets kaptajn, wingcommander R. D. Speare. Han skulle i aften have ansvaret for at flyve den 27 tons tunge Halifax bombemaskine til Danmark og forhåbentlig hjem igen efter at have udført sine opgaver.

»Margarine« og »Tripe« gik ned langs flyets bagbordsside. Inde under flyet arbejdede en 4-5 mand stadig med at kontrollere containernes placering i bomberummet. En soldat var ved at fjerne de store lærredspresenninger, som beskyttede flyets kæmpemæssige gummihjul mod oliedryp fra motorerne.

Wingcommander Speare vendte sig mod den ansvarlige mekaniker og modtog flyet ved at skrive under på en blanket. Så vendte

han sig og gik efter de to faldskærmsagenter, der var på vej ind gennem den lille dør i flyets bagbordsside.

Hele det indre af flyet var et virvar af metalstivere og stativer. Gennem skråtstillede metalslidske kunne patroner ledes frem til flyets mange maskingeværer. Man måtte bukke sig for at komme videre frem i flyet. På grund af de højtsiddende vinger gik kæmpestore letmetaldragere tværs igennem flyet, og det var nødvendigt at kravle via trappetrin op over disse for at komme frem i flyets næse. Forinden fik de to faldskærmsagenter anvist deres pladser på nogle små umagelige metalbænke. Her skulle de tilbringe de næste 2¹/₂ time. Margarine så på sit ur, der nu viste 10 minutter over 9 dobbelt britisk sommertid. Dette svarede nøjagtigt til den samme tid i Danmark, 10 minutter over 9 dansk sommertid.

Wingcommander Speare og de øvrige besætningsmedlemmer var kravlet helt frem i flyet. I højre side var en form for en gangbro indrettet. I venstre side sad flybesætningen. Bagest lige ud for gangbroen flymaskinisten, og foran ham i to etager, øverst wingcommander Speare i pilotens sæde, neden under ham radiotelegrafisten. Foran radiotelegrafisten siddende på tværs ved et lille vindue sad navigatøren, og helt fremme liggende på maven med hovedet ude i flyets plasticnæse var der plads til bombekasteren. De fem mand her fremme havde yderligere to kammerater i flyets agterste del, nemlig en skytte i det bageste tårn med maskingeværer samt den allervigtigste af alle mændene på denne flyvning, nemlig den såkaldte dispatcher eller afsenderen. Det var hans pligt, når man nærmede sig nedkastningsstedet, at sørge for, at de to faldskærmsagenter holdt sig klar, og det var hans opgave at sørge for, at de kom ud af flyet på det rigtige tidspunkt.

Foreløbig stod DG 253 F ubevægelig på flyvepladsen i Tempsford. Vejret var varmt og stille, og udenfor hørtes den dæmpede samtale mellem mekanikerne. Piloten og mekanikeren var allerede i fuld gang med at gå igennem den lange checkliste, som skulle føre gennem en kontrol af de hundreder af forskellige systemer, hvis funktion var nødvendige for flyets evne til at gennemføre turen. Samtidig var radiotelegrafisten og navigatøren fuldt optaget af deres egne checklister. Navigatøren havde allerede om eftermiddagen, da besætningen blev forberedt på flyvningen, modtaget instrukser om den nøjagtige flyverute samt de holdepunkter, han skulle sørge for blev overfløjet.

De to faldskærmsagenter »Margarine« og »Tripe« sad stille på en

metalbænk bag i flyet sammen med dispatcheren. Denne rejste sig og satte sig på hug midt på gulvet. Han løftede to små klapper op i gulvets metal, drejede et par håndtag og løftede pludselig en stor cirkelformet lem bort fra flyets gulv. Herfra kunne man se direkte ned på flyvepladsens olieplettede beton. Hullet var selvfølgelig det, som de to faldskærmsagenter skulle ud igennem, når man kom ind over Danmark.

Men dispatcheren ville blot afprøve, om lemmen kunne åbnes. Han bragte det store dæksel på plads igen, spændte det fast og klappede de to metaldæksler til. Sveden var begyndt at løbe ned ad kroppen på »Margarine« og »Tripe«, og de spurgte dispatcheren, om de måtte få lov at lægge faldskærmene, men han slog afværgende ud med hænderne og meddelte, at anbringelsen af faldskærmene var pålagt de særlige riggere i faldskærmsrummet, og at de under ingen omstændigheder måtte gøre sig fri af faldskærmene. De stærkt lugtende gummihjelme kunne de dog få lov at tage af. Margarine og Tripe løste deres hagestropper og tog hjelmene af. Puh-ha, det gjorde godt, men håret var allerede blevet helt vådt, kunne de mærke. Tiden sneglede sig af sted, stadig hørte man besætningsmedlemmerne tale sammen oppe fra cockpittet. Endelig efter en halv times venten blev døren henne agter klappet til udefra – dispatcheren rejste sig og drejede håndtagene for, så døren ikke kunne åbnes. Nu skete der noget.

Udenfor hørtes en motor starte, og 2-3 små søvnige lamper i loftet tændtes. Et øjeblik efter lød en høj syngende snerren, og med en tydelig rysten begyndte den ene motor at dreje rundt. Efter 2-3 omdrejninger forsvandt alle muligheder for samtale ved en enorm larm. Motor nr. 1 var startet. I løbet af en 2-3 minutter var Halifax-flyets 4 motorer alle startet. Dispatcheren pegede på de to hjelme, som lå på sædet ved siden af, og de to faldskærmsagenter tog dem modvilligt på igen. Øreklapperne kunne dog i hvert fald tage noget af for lyden.

Grunden til, at larmen var så uudholdelig, var naturligvis, at flyet var fuldstændig uden indvendig beklædning.

Man så de nøgne spær, som flyet var bygget af, og de tynde aluminiumsplader, som vendte lige ud mod luften udenfor. Her var overhovedet ingen isolation, hverken mod lyd eller kulde. Kl. kvart i ni blev motorerne accelereret op, og det store fly begyndte at rulle. Dispatcheren og de to agenter kunne intet se, fordi der ingen ruder var i flyet på det sted, hvor de sad. Dispatcheren flytte-

de sig til bænken overfor og gjorde sig selv fast med et par skulderstropper til bænken. Han pegede på de to agenter og gjorde tegn til dem. Også de fandt de kraftige gjorde frem og spændte sig fast på sæderne. Flyet rullede øjensynlig stadigvæk af sted på den store ringvej på vej til startbanen. Endelig holdt det stille efter at have drejet voldsomt rundt. Fra pilotens sæde havde wingcommander Speare god udsigt til begge sider, hvorimod synet fremad var begrænset. Gennem lang tid havde alle besætningsmedlemmerne haft deres hjelme på; gennem de indbyggede telefoner og mikrofoner kunne de derfor, til trods for den voldsomme larm, tale sammen. Wingcommander Speare foretog de sidste checks før starten. Flaps to takker ned, benzinblanding fed, rigtigt olietryk på alle fire motorer, rigtig temperatur på alle fire motorer. Så sagde han i sin mikrofon: »Parat til at starte, må jeg få et F?«. Telegrafisten, der sad lige neden under ham, hørte det i sine telefoner og flyttede hånden over på sin telegrafnøgle. Forinden havde telegrafisten allerede slået kontakten over til signallampen, der befandt sig inde under flyets bug. Telegrafisten trykkede » . . - . « (F). Dette var flyets signal til tårnet om, at man var klar.

Der var ingen grund til at bruge radio og på den måde åbenbare for gud og hvermand, at nu lettede flyet med kendingsbogstavet F fra Tempsford. Wingcommander Speares øjne hvilede på kontroltårnet. Så kom svaret tilbage. » . . - . / - . - . « (FC). Signalet FC betød naturligvis »Freddie clear«. Wingcommander Speare flyttede sin højre hånd til de fire gashåndtag og pressede dem med én samlet bevægelse langsomt fremad. De fire kæmpemæssige Bristol Hercules motorer på hver 1700 hestekræfter ændrede deres tone fra en behagelig dyb brummen til et overdøvende brøl, medens det 27 tons tunge luftfartøj rullede hurtigere og hurtigere hen ad startbanen. Præcis kl. 21.54 slap hjulene græsset, og med stigende fart forsvandt DG 253 F i et venstresving op i sommernatten. »Margarine« og »Tripe« var på vej til Danmark.

Hvordan det gik de to agenter Margerine og Tripe da de landede på engen syd for Madum sø kan man få et indtryk af når man læser videre i "Radioen der forsvandt i Madum Sø"

6) "Sovjet bag Forhænet", har en lang og besynderlig historie bag sig, siden jeg første gang så og læste lidt i den originale amerikanske udgave "Report on The Russians" skrevet af den amerikanske journalist William L. White.

Bogen var oprindeligt kommet til Danmark i en pakke med cigaretter og chokolade sendt over som en "gift-parcel" fra USA-slægtninge til min svigermor umiddelbart efter krigen.

I min kones og min forlovelsestid kom vi selvfølgelig ofte i min kones hjem i Nibe, hvor omtalte bog stod på reolen. Min kommende svigerfar blev lidt irriteret over, at jeg hver gang jeg kom inden for døren, tog bogen frem og kiggede i den. Endelig sagde han:

"Hvis den er så interessant, så tage den dog med dig!"

Resultatet var, at den stod i min reol i næsten 40 år, før jeg satte mig for at oversætte den og sørge for at den blev udgivet.

Bogen er i virkelighed en lammende beskrivelse af Sovjet anno 1944, hvor omtalte amerikanske journalist fik chancen for at følge et medlem af en amerikansk handelsdelegation rundt i Sovjet. Formålet med besøget var, at undersøge hvorvidt USA og Sovjet kunne finde et handelsamkvem når krigen var forbi, - et ønske som overhovedet ikke lod sig realisere, idet den sovjetiske levestandard var så umådelig meget ringere end den amerikanske, og fordi Sovjet ikke på nogen måde havde noget som kunne sælges i USA, medens det modsatte nok kunne have været tilfældet, - bare ikke nu. !

Tværtimod stod Sovjet netop på denne tid forankret i en rasende krig mod den stadig store og slagkraftige tyske hær, som man kun med allerstørste besvær, og under utrolige ofre var ved at skubbe tilbage mod vest.

Det forhindrede dog ikke William L. White i med vidt åbne øjne at se på det sovjetiske samfund og prøve at registrere og forstå, hvad der rørte sig inden i hovedet på den sovjetiske borger.

På denne måde blev bogen et varmt emne i USA, da den udkom i julen 1945, hvor amerikanske læsere ganske enkelt mente, at det måtte være løgn, hvad White fortalte.

Den almindelige amerikanske borger var på daværende tidspunkt forblændet af "Uncle Joe" den piberygende Stalin, som man anså som et hyggeligt hjælpsomt menneske, og at man skyldte den sovjetiske stat en stor tak for den hjælp, den havde ydet for at bekæmpe nazityskland.

Man var så rasende på White, at store menneskemasser samlede sig uden for hans hjem i Emporia i Kansas, hvor de med sten bombarderede hans hus og knuste vinduerne.

Interessant er det at bemærke, at situationen vendte på en tallerken, da de første russiske spioner i USA kort efter blev afsløret, fanget og henrettet; mange vil huske ægteparret Rosenberg.

Det vil også kunne antages, at russerforskrækkelsen og McCarthyismen direkte blev affødt af den voldsomme ændring, der som en følge deraf fandt sted i USA, hvor man så spioner og kommunister bag hvert et hushjørne.

Bogen fik en fremragende to siders anmeldelse i Weekend-avisen, men opnåede ikke noget stort salg, hvilket er og forbliver en gåde for mig.

På basis af bogen har jeg siden skrevet et fordrag om "den østeuropæiske livsform under sovjetstyret", et foredrag som jeg dog aldrig har holdt nogetsteds, til trods for, at vi netop disse år lever under truslen af aggressive rumænske røverbander og cykeltyve.

++++

Omtalen og forhistorien til min seneste bog:

"Hitlers hvide Binger" kommer som et særligt indlæg.

Her er de "teasere" som alle danske boghandlere modtog umiddelbart før bogen blev præsenteret den 1. maj 2016:

SCAN-ELFELT FORLAG:

Åh-nej, ikke mere Hitler og 2. verdenskrig, tænker mange.

Og dog !!!

Der er virkelig stadig nyt, som kan afsløres.

Scan-Elfelt Forlag udgiver den 1. maj :

"HITLERS HVIDE VINGER"

En oversættelse af den franske forfatter Saint-Loup's

'Les Voiliers fantômes d'Hitler'

Forklarende pressemeddelelse på onsdag den 20/4 med bogens omfang og pris

på gensyn

Hans Elfelt Bonnesen

+++++

"Hitlers hvide Vinger"

... kontraspionagens hemmelige sejlere

ISBN- 987-87-997307-1-1

Titlen lyder dramatisk, – og det er bogen bestemt også.

Alle ved, at Hitler hadede havet, og at han bestemt ikke var nogen engel.

At Hitler direkte introducerede sejlsportsfolk i 2. verdenskrig, er en nyhed.

Hans Elfelt Bonnesen har oversat "Les Voiliers fantômes d'Hitler" (Hitlers spøgelsesejlere) til dansk. I bogen omtales, hvordan tyskerne opgav at anvende U-både til landsætning af spioner på Atlanterhavets kyster og i stedet efter månedlange ture med sejlåde kunne landsætte spioner så langt borte som på Sydafrikas kyster. Spændende læsning for enhver der elsker havet og vil med på afsindige sejlture.

Udkommer 1. maj (kr. 249,- incl. moms)

+++++

SCAN-ELFELT FORLAG:

"Hitlers hvide Vinger"

... kontraspionagens hemmelige sejlere

ISBN- 987-87-997307-1-1 (249,- kr. vejl. incl. moms)

En roman -- Nej på ingen måde.

Det drejer sig om oplevelser – en beretning om noget, der virkelig fandt sted under 2. verdenskrig.

Oplevelser der kan forekomme vanvittige, men som er korrekte ned til sidste punktum.

Hvem har for eksempel nogensinde hørt om den sydafrikanske OL-bokser Robbey Leibrandt, der i 1942 – som fuldblods nazist – blev landsat på åben kyst i Sydafrika.

Her opstillede han en SS-stormafdeling på tæt ved 10.000 mand.

Formålet var at omstyrte det daværende engelske styre i denne dominion?

Han blev forrådt, fanget og dømt til døden ---- men benådet !!!

Bogen er et "must" for alle, der vil vide mere om 2. verdenskrig.

"Hitlers hvide Vinger" udkommer 1. maj (kr. 249,- incl. moms)

+++++

SCAN-ELFELT FORLAG:

"Hitlers hvide Vinger"

.... kontraspionagens hemmelige sejlere.

ISBN- 987-87-997307-1-1

Hvad indeholdt den tilsvejsede stålkuffert fra Rigskanslerkontoret, som søløjtnant Heinrich Garbers bragte i land fra en 30 tons sejlbåd på Argentinas kyst den 11. juli 1944?

Ingen aner det, men man har lov til at spekulere!!

Hvorfor havde dykkerne fra Smit Tak – som det påstås – opbrudt skabet i kaptajnens kahyt om bord på U534, undervandsbåden som Carsten Ree i august 1993 lod hæve ved Anholt? ---

Ingen ved det, men man har lov til at spekulere!!

Er der et sammenfald her ? Hvad ønskede det 3. Rige at opnå ?

Læs om Garbers tur med sejlbåd til Mar del Plata.

+++++

"Hitlers hvide Vinger" udkommer den 1.maj. (kr. 249,- (incl.moms)

+++++

SCAN-ELFELT FORLAG:

"Hitlers hvide Vinger"

... kontraspionagens hemmelige sejlere

ISBN- 987-87-997307-1-1

Mærkelig røverhistorie, -- og alligevel fuldt korrekt.

Hvad mener forfatteren Saint-Loup når han skriver:

"Efterlod det 3.Rige sig – da det brød sammen – en samlet viden og kraft, der ville gøre det muligt at vende op og ned på verden ?

Har det noget at gøre med amerikanernes mystiske og hemmelige operation

"Highjump" i 1946, hvor 4600 soldater tumlede rundt på Antarktis.?

I "Hitler hvide Vinger" løftes der en anelse på det slør, der dækker dette stadig uopklarede felttog.

Kommer på markedet den 1.maj. (kr. 249,- incl. moms.)

+++++

"Hitlers hvide Vinger"

... kontraspionagens hemmelige sejlere

ISBN- 987-87-997307-1-1 (249,- kr. vejl. incl. moms)

"Viva Maria, Viva Hitler" !!!!!

Hvorfor råbte den fattige befolkning på Madeira sådan, da flugtskibet fra Sverige i 1948 løber ind i den stedlige havn. ??

Ikke så svært at forstå, når man læser "Hitlers hvide Vinger".

Man tror, at de gyldne tider er vendt tilbage. Dengang da "Kraft durch Freude"

skibene "Wilhelm Guzlow" og "Robert Ley" besøgte øerne med tusinder af

velbeslåede tyske arbejdere om bord. -- Ak, hvor er verden dog ændret.

Denne bog er fuld af mærkværdigheder, som oven i købet er fuldt korrekte,

og som beskrives i al deres tragikomiske elendighed.

"Hitlers Hvide Vinger" er på markedet fra den 1. maj.

+++++

"Hitlers hvide Vinger"

... kontraspionagens hemmelige sejlere

ISBN- 987-87-997307-1-1 (249,- kr. vejl. incl. moms)

Ved balternes og de tyske soldaters tilbagelevering til Sovjet:

"Når Nobelprisen er en undskyldning for at have opfundet dynamitten, hvordan kunne da Sverige, bare – for en enkelt gangs skyld –bringe sin egen moral i spil og ikke bruge sin statslige magt rettet mod humanismen."

Hvordan var det muligt for Sverige at overlade 30.000 mennesker til Gulag lejre eller den visse død.

Læs om denne skændselsgerning som Sverige stod bag i 1946/47

+++++

"Hitlers hvide Vinger" udkommer den 1.maj. (kr. 249,- (incl.moms)